

Vy nevěříte mi, vám ničím jsou mé sliby
 a všechna slova má, vám ještě důkaz chybí —
 co zbývá? Vzdávám se, byť třeba nerada.
 Však na mne vina ta, ne, věru, nepadá,
 jen vy tím vinen jste!
 (1904)

Právě napětí těchto dvou významů je podstatné pro dramatickou situaci a v Elmířině replice je současně jedna z hlavních myšlenek hry: není odsouzen jen pokrytec Tartuffe, ale i zaslepený nedůvěřivec Orgon. Tato dvojznačnost situace se zcela ztrácí v obou verzích Kaminského překladu. Posuďte sami, jak si Kaminský počínal o 24 let později:

Och, to je nehezké, že došli jsme až sem —
 já proti vůli své tak malomocna jsem.
 Že slova nesplním, jen to vám straší v hlavě,
 a na svém stojíte, urputně, naléhavě,
 a důkaz chcete jen, jen potom byste ustal
 v tom naléhání svém, když důkaz by vám zůstal.
 Co zbývá? Vzdávám se, byť třeba nerada.
 Však na mne, na mne ten hřích jistě nepadá.
 Vy sám jste, jediný, jenž odpovědnost nese.
 (1928)

Pro skloubení hry a vytvoření napětí jsou zvláště důležité případy zlověstné dramatické ironie, při nichž jinak nezávažný výrok postavy chápe divák jako neuvědomělou předpověď pohromy, která jí hrozí. Užíváním takových dvojznačných motivů, ironicky ukazujících do budoucnosti, je obzvláště proslulé například Shakespearovo drama Macbeth.

Když Macbeth dorazí na hrad Invernesse a ozna-